

om det ikke var ubilligt i allerhøieste Grad — thi det Udtryk forargeligt vil jeg ikke bruge — at forudsætte, at noget Saadant skulde finde Sted, fordi Loven hverken indlader sig paa at bestemme, i hvilken Tro Forældre skulde opdrage deres Børn, eller at de skulde opdrage dem i samme Tro, som de selv have. Naar man siger, det vilde være forargeligt, om en af Børn samlevende Familie udgjorde et saadant Mønsterfort, saa har man Ret; men der er Familier, som have det Uheld, at deres Børn maae spredes om imellem Fremmede, og om nu ethvert af disse Børn, indsat i en fremmed Familie, kom til at udgjøre et Lem af denne Familie, optoges heelt og holdent i den og derved fik denne nye Families Tro, og derved fik dens Vaner og Overbeviisning, og saa disse Sodfænde i en senere Tid kom sammen og mødtes, var der da noget Forargeligt i, at de tilfældigviis vare komne til at udgjøre et saadant forskjelligt Mønsterfort, og skulde man hellere tvinge dem til at være sammen i Eenighed og faae en slet Opdragelse, end lade dem gaae over til baruhjertige Folk og faae disse barmhjertige Folks Tro? Er der ikke allerede i den Barmhjertighed, der optager Børnene, noget Christeligt og Lærerigt? Den Art Fare eksisterer ikke; men man kommer let til at frygte for den, saasuart man, sig selv ubevidst, og behersket — jeg mener det i en god Betydning — af en Fordom, som her er en Tradition, troer, at det er nødvendigt for den rette Salsiggjørelse at holde Sjælene sammen. Kirken, siger man — man mener Folketirken — har ikke kunnet stille fra sig, hvad der ikke hører til den; men hvad fordrer denne Lov, at Kirken skal stille fra sig? Denne Lov, siger man, vil friste Medlemmerne af Kirken til at indgaae borgerligt Ægteskab, og derved til at rive dem selv ud af Kirken; men vi maae huske paa, at de ikke have revet deres Afgivter til Kirken bort fra Kirken, vi maae huske paa, at de, hvis de beslutte sig til ikke at følge Kirkens Ritus, eller hvis Kirken beslutter sig til at udelukke dem, fordi de ikke have modtaget denne Indsignelse, dog ikke komme videre end til etien at sættes over i et berettiget Troesfælsfund, som har Lov til at eksistere, eller til at komme udenfor de forskjellige aner-

kjendte Troesfælsfund; men derved bliver dog virkelig ikke Kirken krænkert det Allermindste, og derved bliver Intet taget fra den. Det frie Valg af Vielsen, saaledes forekommer det idetmindste mig, meente man vel var indskrænket herved, men jeg maa gjøre opmærksom paa, og her maa jeg henpege paa virkelige Forhold, at der, hvor den borgerlige Vielse traadte frem som en af Nødvendigheden fremtvungen Omstændighed, og hvor den er bleven til Bane i en Række af Aar; der har den kirkelige Vielse indtaget sin fulde Ret saaledes, at den almindelige Sædvane nu er, at Enhver lader sig først borgerlig vie, og dernæst søger Indsignelse i Kirken; men er det ikke den naturlige Veien, og er her i dette Lovudkast det Allermindste, som er i Veien derfor? Herefter kan Manden gaae hen og lade sig borgerlig vie, og derved er hans Vielse gyldig for Loven, men kan han ikke Dagen efter, 14 Dage efter, naar ham bedst tykkes, søge den kirkelige Vielse, og desom hans Tanke er dertil, og desom Kirkens Indflydelse er dertil, troer man da, at han ikke vil søge denne kirkelige Vielse, og troer man da, at denne kirkelige Vielses Betydning ligger alene i de Former, hvorefter den skeer, og at der er noget Væsentligt ved den? Jeg vil ikke gaae ind paa de Bemærkninger, som bleve gjorte med Hensyn til Forskjellen paa Indskrivning til Daab og Indskrivning til Ægteskab, thi det betragter jeg som ikke hørende til de almindelige Principer, det lader sig rokke; jeg vil heller ikke gaae ind paa de Vanskeligheder, som skulde hidrøre fra, og som jeg ogsaa meget gjerne vil indrømme for Dieblisset hidrøre fra den tvungne Skolegang, thi den ærede Cultusminister havde næsten lovet os, at den tvungne Skolegang skulde faae en Ende, men i ethvert Tilfælde har han udtaalt sig saaledes, at vi vide, at han i det Hele taget ikke er en Vnder af den; jeg vil heller ikke gaae ind paa den Forbindelse, som er imellem Skoleopdragelsen og Confirmationen, eller paa den Udvei, som den ærede Forslagsstiller har troet at finde i den Bestemmelse, han herom har optaget, thi alt dette er let rettelige Sager, deri ligger virkelig, forekommer det mig, aldeles ingen Vanskelighed, og jeg skal ikke nægte, at da jeg hørte det opstil-